

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Olgy Zimové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **X. Y.**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v tom, že se ve sděleních ze dne 11. 2. 2026, č. j. S-351/2025-0032, a č. j. S-352/2025-0032, věcně nezabývala konkrétními důkazy předloženými žalobcem, řádně neprošetřila stížnost žalobce na postup advokátů B. M. a J. J. a přezkoumatelně neodůvodnila své závěry o nedůvodnosti této stížnosti,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované uvedeným v záhlaví tohoto usnesení.
2. V žalobě žalobce uvedl, že v trestním řízení byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šesti let (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, sp. zn. 75 T 11/2023, přiložil v žalobě), přičemž v tomto řízení byl zastupován advokáty B. M. a J. J. Žalobce je přesvědčen, že jeho odsouzení bylo přímým důsledkem hrubého a závažného pochybení jeho advokátů, kteří úmyslně nebo z hrubé nedbalosti opomenuli v trestním řízení uplatnit celkem patnáct zásadních „exkulpačních důkazů“, které žalobce v žalobě vyjmenoval. Žalobce uvedl, že u žalované podal na postup uvedených advokátů stížnost, kterou doplnil o důkazní prostředky k prokázání tvrzených kárných provinění advokátů. Žalovaná sdělila žalobci přípis ze dne 11. 2. 2026, č. j. S-351/2025-0032, a č. j. S-352/2025-0032, že obě podání žalobce proti každému z advokátů posoudila jako jeho opakované stížnosti a shledala je nedůvodnými.
3. Ze sdělení žalované, které žalovaný přiložil k žalobě, ze dne 11. 2. 2026, č. j. S-351/2025-0032, týkající se prošetření stížnosti na advokáta Mgr. B. M., a č. j. S-352/2025-0032, týkající

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

se prošetření stížnosti na advokáta JUDr. J. J., („sdělení ze dne 11. 2. 2026“), adresovaných žalobci, soud zjistil, že jimi vedoucí kontrolního oddělení žalované žalobce vyrozuměl, že žalovaná prošetřila jeho opakované stížnosti směřující na jednání uvedených advokátů, přičemž jako opakované stížnosti na tyto advokáty posoudila podání žalobce s přílohami ze dne 8. 10. 2025, kterými reagoval na dopis předsedy kontrolní rady žalované, jímž byl informován o posouzení jeho původních stížností na advokáty jako nedůvodných. Žalovaná dále uvedla, že dospěla k závěru, že ani na základě opakovaných stížností nelze dovodit, že by se uvedení advokáti dopustili zaviněného závažného nebo opakovaného porušení povinností advokáta, tedy porušení povinností, které by bylo možné posoudit jako kárné provinění, proto každá z opakovaných stížností žalobce byla posouzena jako nedůvodná.

4. Soud se v první řadě zabýval tím, zda lze žalobu ve správním soudnictví věcně projednat.
5. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“), *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
6. Podle 4 odst. 1 s. ř. s., *soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách.*
7. Žaloba je koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., podle něž *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
8. Obecně platí, že aby soud mohl přistoupit k meritornímu přezkumu tvrzeného zkrácení na právech ze strany správního orgánu, musí být takové zkrácení myslitelné, tedy alespoň hypoteticky možné. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, 7 As 155/2015, č. 3687/2018 Sb. NSS, vyložil, že *„pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“* Tento rozsudek byl posléze zrušen Ústavním soudem, ale nikoli pro nesprávnost citovaného názoru, na něž správní soudy naopak navázaly v dalších svých rozhodnutích (srov. rozsudek NSS 1 As 202/2018 z 10. 1. 2019, bod 27, nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS 6 As 108/2019, č. 4178/2021 Sb. NSS z 26. 3. 2021, bod 81).
9. Smyslem a účelem zásahové žaloby je poskytnout ochranu proti zásahům veřejné moci, proti nimž jiná ochrana není dána. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, podle něhož je *„ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (‚zásahem‘ správního orgánu*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“. Tyto podmínky doznaly změn pouze v souvislosti s novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., v jejímž důsledku se lze žalobou domáhat i pouhého určení, že zásah byl nezákonný.

10. Zásadním předpokladem věcného projednání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem tedy je, že se o takový zásah vůbec může jednat. Skutečnost, že žalobce nějaký úkon za nezákonný zásah označil, ještě neznamená, že se o takový zásah jedná a že je třeba před ním poskytnout soudní ochranu ve správním soudnictví. K tomu, které úkony mohou či nemohou být nezákonným zásahem, existuje bohatá judikatura NSS, přičemž obecně byl nezákonný zásah vymezen již v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54, podle něhož *„spadá pod pojem zásahu velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.“*. Tento právní názor byl akceptován i v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS.
11. Pro posouzení věci soudem je tedy podstatné, zda žalobcem tvrzený „zásah“ vůbec může naplňovat pojem nezákonného zásahu.
12. Jak uvedl již Městský soud v Praze v usnesení ze dne 11. 5. 2026, č. j. 7 A 28/2026-9, jímž byla odmítnuta jiná žaloba žalobce v téže věci, kterou napadal stejná sdělení žalované ze dne 11. 2. 2026, avšak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., sdělení ze dne 11. 2. 2026 jsou toliko vyřízením žalobcem podaných stížností, resp. sdělením žalované, že tyto stížnosti byly shledány nedůvodnými. Jak Městský soud v Praze v naposledy zmíněném usnesení uvedl, *„žalobce nemá veřejné subjektivní právo na kladné vyřízení svých stížností, stejně jako nemá právo na to, aby žalovaná na základě jím podaných stížností zahájila kárné řízení vůči advokátovi, na kterého si žalobce stěžuje, a v kárném řízení ho sankcionovala kárným opatřením.“*. Již vůbec pak nemá žalovaná povinnost zabývat se zákonností a věrohodností důkazního řízení v trestní věci žalobce a věcně se vypořádávat s žalobcem zpochybňovanými důkazy; k tomu slouží opravné prostředky v trestním řízení, jsou-li přípustné.
13. NSS i Ústavní soud opakovaně potvrdily, že negativní vyřízení podnětu k zahájení disciplinárního řízení profesní komorou není zásahem do veřejných subjektivních práv podatele ani jiné osoby, a nelze proti takovému postupu tedy brojit zásahovou žalobou (srov. např. 3 As 129/2021 z 19. 4. 2022 či 5 As 209/2021 z 23. 8. 2022, a dále pak usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 1571/21 z 31. 8. 2021 a III. ÚS 1636/22 z 2. 8. 2022). Judikaturou správních soudů bylo vyloženo, že výsledek disciplinárního řízení by neměl přímý dopad do práv toho, kdo podal podnět k jeho zahájení; rozhodovalo by se v něm pouze o právech a povinnostech toho, s nímž by bylo disciplinární řízení zahájeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

14. Například NSS v rozsudku ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 As 394/2020-53, uvedl, že „*negativní vyřízení podnětu k zahájení disciplinárního řízení vůči třetí osobě nemůže být nezákonným zásahem do veřejných subjektivních práv podatele ani jiných osob ve smyslu § 82 s. ř. s.*“. Lze odkázat rovněž na obdobný závěr rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 As 284/2018-92, který se rovněž zabýval přípisy žalované, byť byly napadnuty správní žalobou jako rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., z něž vyplývá, že „*Stěžovatelce jako osobě odlišné od členů komory nemohou jejími rozhodnutími vznikat či zanikat práva a povinnosti, neboť komora vykonává působnost v oblasti veřejné správy pouze dovnitř sebe samé - tj. vůči svým členům, jak to ostatně vyplývá i ze zákonné působnosti komory (srov. § 40 zákona o advokacii). Pokud by se stěžovatelka domnívala, že jednáním člena komory utrpěla újmu, může se případné náhrady materiální i nemateriální újmy primárně domáhat cestou civilní žaloby a má-li za to, že došlo k porušení norem trestního práva, může podat trestní oznámení. Posouzení stížnosti v tomto směru nemá na právní sféru stěžovatelky jakýkoliv hmatatelný vliv. (...) Vzhledem ke skutečnosti, že přípisy žalované nedošlo k jakémukoliv zásahu do právní sféry stěžovatelky, nemohlo postupem městského soudu dojít ani k odmítnutí spravedlnosti (denegatio iustitiae), neboť zde nebylo před čím soudní ochranu poskytovat (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012 - 114, č. 2974/2014 Sb. NSS).*“.
15. Žalovaná svými sděleními ze dne 11. 2. 2026 o neshledání důvodů k závěru, že by se výše uvedení advokáti dopustili zaviněného závažného nebo opakovaného porušení povinností advokáta, které by bylo možné posoudit jako kárné provinění, nijak nezasáhla do oprávnění a povinností žalobce, do jeho právních poměrů, nedošlo ke změně existujícího právního a skutkového stavu věci. Na jejich základě není žalobci ukládána povinnost něco konat či se jednání zdržet, popř. strpět výkon práva správním orgánem či třetí osobou (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2026, č. j. 7 As 257/2025-42). Soud proto došel k závěru, že žalobní tvrzení neposkytují oporu pro závěr, že by se žalovaný zásah mohl dotknout veřejných subjektivních práv žalobce.
16. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
17. Soud shrnuje, že sdělení žalované ze dne 11. 2. 2026 adresované žalobci, že jeho opakované stížnosti na výše uvedené advokáty nebyly shledány důvodnými, samy o sobě nezasahují do veřejných subjektivních práv žalobce, a nejsou proto nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Podatel stížnosti nemá veřejné subjektivní právo na zahájení či vedení kárného řízení proti advokátovi a vyrozumění ze strany žalované o nedůvodnosti jeho stížnosti nemůže být tedy způsobilé zasáhnout do jeho právní sféry.
18. Soud proto žalobu bez věcného projednání odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nedostatku podmínek řízení spočívajícím v neexistenci zákonného zásahu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2026, č. j. 7 As 257/2025-42).
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
20. Vzhledem k procesní situaci nebyl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku, soud proto nerozhodoval ani o jeho vrácení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. května 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.